VISU ZEMJU PROLETĀRIEŠI, SAVIENOJIETIES!

ĻENINA KAROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

IZNĀK KOPŠ 1950. GADA 29. MARTA

Nr. 148 (5842)

15. DECEMBRIS, CETURTDIENA, 1988. GADS

Maksa 3 kap.

Palīgā armēņu tautai

Zemestrīcē cietušajiem

Rajona saimniecības, uzņēmumi, to arodkomitejas turpina sniegt palīdzību Armēnijai, vācot ziedojumus, pārskaitot naudas līdzekļus no materiālās stimulēšanas fondiem. Iedzīvotāji Armēnijas fondā pārskaita savu personīgo naudu.

Centrālajā rajona krājkasē ar atzīmi «Armēnijai» pēdējās divās dienās ienākuši 1 770 rubļi. Personīgo naudu pārskaitījuši J. Oļesova, N. Sumskis, R. Limane, P. Sadovskis un citi pilsētas un rajona iedzīvotāji.

Ziedojumus zemestrīcē cietušajiem devuši arī rajona vecticībnieki: Līvānu un Moskvinas draudzes pārskaitījušas pa 200 rubļiem katra.

Agrorūpnieciskā kompleksa arodbiedrības rajona komiteja no saviem līdzekļiem Armēnijai nosūtīs 1 tūkstoti rubļu, bet kopumā no rajona (saimniecību, uzņēmumu arodkomitejas) ir atvēlēti aptuveni 15 tūkstoši rubļu.

Iniciatori tam, ka rajona lauksaimnieku arodbiedrībām jāsniedz sava palīdzība cietušajiem, bija Līvānu koksnes konstrukciju rūpnīcas un 21. PMK arodkomitejas.

A. IĻJINA

Kad sāpe kopēja

Brālīgās armēņu tautas traģēdija nav atstājusi vienaldzīgu nevienu rajona iedzīvotāju. Apliecinot mūsu kopējo sāpi, uz solidaritātes rēķinu Nr. 700412 turpina pienākt naudas pārskaitījumi, kuru atpakaļadrese ir Preiļu un Līvānu uzņēmumi.

50 000 rubļus no sociālā, kultūras un sadzīves fonda Armēnijas iedzīvotājiem atvēlējuši Līvānu stikla fabrikas ļaudis. Bez tam 2,5 tūkstošus rubļu saziedojuši uzņēmuma strādnieki un inženiertehniskie darbinieki. Fabrikas sieviešu padomes un sanitārās vienības locekļi nolēmuši pēc darba laika strādāt mataču un termosu cehā, lai tur saražoto produkciju vēlāk nosūtītu zemestrīcē cietušajiem.

Aizvadītā sestdiena Preiļu SCO kolektīvam bija pilna darba diena. Šajā dienā nopelnītos 3 tūkstošus rubļu, kā arī vēl 15 tūkstošus rubļu no sociālā, kultūras un sadzīves fonda celtnieki pārskaitīs uz rēķinu Nr. 700412.

Palīdzēt nelaimē cietušajai brālīgajai armēņu tautai neatteicās arī neviens no Līvānu kūdras fabrikas ļaudīm. Lai arī savākti tikai 300 rubļi, tie ziedoti patiesā līdzcietībā un palīdzētgribā.

I. IVANOVA

* * *

Centrālās rajona slimnīcas administrācijas aicinājumam piedāvāt jaunu un mazlietotu veļu un apģērbu nosūtīšanai uz Armēniju aktīvi atsaucās rajona iedzīvotāji. Pāris dienu laikā tika saņemts prāvs daudzums apģērbu un veļas un atzvakar nogādāts Rīgā tālākai transportēšanai uz nelaimes piemeklēto zemi.

21. decembris — vienotā donoru diena. Paredzēts, ka šajā dienā brīvprātīgi asinis nodos vairāk nekā 300 rajona donoru. Vēlāk no šīm asinīm pagatavotos preparātus Rēzeknes asinspārliešanas stacija nosūtīs uz Armēniju.

V. RADIS

Tīrumu auglībai

Kaut arī ārā sprēgā sals un laukus pārklājusi bieza sniega kārta, M. Gorkija kolhoza 4. brigādes mehanizatoriem darba netrūkst. Viņi no Bortnieku un Puncuļu nobarojamo jaunlopu novietnēm diendienā uz tīrumiem nogādā organisko mēslojumu, veido komposta kaudzes.

Pavisam kolhozā nākamā gada ražai izvestas un iestrādātas 48 550 tonnas dažāda organiskā mēslojuma. Tas ir daudz vairāk, nekā bija paredzēts. Katrs hektārs saņēmis 12 tonnas mēslojuma. Tagad organiku izved virs plānotā uzdevuma.

ATTĒLOS: organiskā mēslojuma iekraušanā visčaklāk strādā mehanizators Mefodijs Dektjarevs; līdz komposta kaudzēm mēslojumu nogādā jaunie mehanizatori Pēteris Belkovskis un Juris Sondors.

J. SILICKA teksts un foto

Partijas dzīve

Lai sprauga nevērtos plašāka

Aleksandrs Karpenko nesenā pagātnē bija mehāniķis. Tagad viņš ir Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombināta ķieģeļu ceha priekšnieks un vienlaikus arī viens no Latvijas Tautas frontes Līvānu nodaļas līderiem. A. Karpenko atzīst: neesot domājis, ka uzņēmuma komunisti dienas kārtībā iekļaus jautājumu par partijas organizācijas un LTF kombināta grupas sadarbību. Jā, sapulce ar šādu dienas kārtību bija pirmā rajonā, un tā notika pēc uzņēmuma partijas biroja iniciatīvas. Acīmredzot par iemeslu tam bija LTF biedru skaits — uzņēmumā viņu ir gandrīz sešdesmit. Tādēļ komunisti uzskata par savu pienākumu parunāt atklāti, atrisināt neskaidros jautājumus un — pats galvenais — izstrādāt vienotu darbības taktiku. Jo vairāk tādēļ, ka LTF programma virzīta uz partijas XIX Vissavienības konferences lēmumu īstenošanu.

Bet par to, ka jānoskaidro vēl daudz kas, pārliecina kaut vai šāds fakts: jauns strādnieks, kuru šai pašā sapulcē uzņēma PSKP biedru rindās, diemžēl nevarēja atbildēt uz jautājumu, kāpēc Latvijā izveidota Tautas fronte, ja pastāv partijas un arodbiedrības organizācijas un tagad ir arī darba kolektīvu padomes.

Teiksim atklāti: ne jau viss šai sapulcē izdevās. Daudzi no runātājiem aizmaldījās vēsturiskos ekskursos, tā arī neatklājuši mūsu lasītgribošajai publikai neko jaunu; vēl daži aicināja: nevajag baidīties no sarkanbaltsarkanā karoga (no tā jau arī neviens nebaidās); un gandrīz visi aprobežojās ar frāzi: «Mums jādarbojas kopīgi».

Doma ir pareiza. Tikai — kā darboties? Konkrētu atbildi uz šo jautājumu tā arī neizdevās dzirdēt. Izskanēja atsevišķi priekšlikumi rīkot kopīgus atpūtas vakarus, cīnīties pret dzērājiem un darba kavētājiem (kas drīzāk gan ir arodkomitejas pienākums), mācīties latviešu valodu. Tas diemžēl arī viss.

Bet sadarbība, bez šaubām, ir nepieciešama. Uzņēmuma direktors V. Šilovs atklāti atzina: ja strādnieku vidū domstarpības nacionālajā jautājumā nerodas, tad inženiertehnisko darbinieku kolektīvā situācija ir nedaudz citādāka. Tādējādi nepieciešams plašs izskaidrošanas darbs gan no partijas biroja, gan no LTF aktīvistu puses. Un tomēr — kad Tautas frontes grupa pēc administrācijas iniciatīvas ielūdza visus interesentus uz atklātu diskusiju, aktu zālē neieradās neviens.

Protams, aiz rokas jau biroja locekļi nevienu uz zāli nevilks, tomēr pārliecināt cilvēkus par šādas sarunas nepieciešamību viņi varēja, un tas arī bija jādara. Kaut vai tādēļ, lai nesapratnes un neuzticības sprauga starp «vieniem» un «otriem» neverstos plašumā. Bet vēl labāk būtu, ja šāda dalījuma «vienos» un «otros» vispār nebūtu. Ja to vietā būtu «mēs» — vienotā frontē saliedējies kolektīvs.

Ir vēl viens virziens, kādā vērst kopējās pūles. Būvmateriālu un konstrukciju kombinātā, tāpat kā daudzos citos uzņēmumos, sociālistiskajai sacensībai vairs nav iedarbības spēka, tā kļuvusi vienkārši par jēdzienu. «Ja neuzņemsies sociālistiskās saistības, nesaņemsi prēmiju», «ja neieradīsies uz svētku demonstrāciju — nesaņemsi prēmiju», «neaizgāji uz šo mītiņu — iesi uz nākamo»... Tik un tā taču nenāk — Oktobra svētkos Goda rakstu kaudzīte uz prezidija galda tā arī palika gandrīz neskarta. Te būtu īsti vietā atsaukt atmiņā 18. novembri, kad Biedrības iela bija pilnum pilna ar veciem un jauniem līvāniešiem... Tātad vienā ziņā neesam bijuši pietiekami izdarīgi.

Bez ievērības nedrīkst atstāt arī faktu, ka sapulcē nopietna kritika tika adresēta partijas rajona komitejai. Daļēji gan par partijas rajona konferences norisi, gan par partijas biroja locekļu un rajona komitejas sekretāru vēlēšanām. Īsti vietā ir jautājums: bet kur tad bija tā paša būvmateriālu un konstrukciju kombināta delegācija? Izskanēja arī tāds jautājums: «Kad beidzot pie mums ieviesīs kārtību?» Bet atvainojiet — kam tad tas jādara — kaut vai tai pašā galvenā enerģētiķa nodaļā, kuru vada komunists Viktors Golobokovs? Acīmredzot, atdeves nebūs līdz tam laikam, kamēr katrs no komunistiem neuzdos sev jautājumu: «Bet ko pārbūves labā esmu darījis es?»

Droši vien tā nav nejaušība, ka būvmateriālu un konstrukciju kombināta komunistu sapulce nepieņēma nekādu lēmumu. Ne LTF grupa, kurā, starp citu, ir komunisti, ne arī partijas birojs taču neizvirzīja kopīga darba programmu — lietišķu, konkrētu un konstruktīvu. Nu ko, mēģināts nav zaudēts. Gribas ticēt, ka darba gaitā saskarsmes punkti tomēr tiks atrasti. Jo tas šodien ir ļoti vajadzīgs, it sevišķi tādā daudznacionālā kolektīvā, kāds strādā būvmateriālu un konstrukciju kombinātā.

N. PĀVLOVSKIS,
partijas rajona komitejas instruktors,
I. KOROĻOVA

Pārskats

par piena izslaukumiem rajona saimniecībās (pēc RARA dispečerdienesta datiem)

Saimniecība	Izslaukts no govs decembra I dekādē (kg)	+, —, salīdz. ar iepriekšējo dekādi (kg)	+, — salīdz. ar 1987. g. (kg) to pašu laiku
«Krasnij Oktjabrj»	10,7	+0,7	—2,0
Ļeņina	9,2	—0,2	—1,6
Aglonas p. s.	8,2	+0,4	+0,7
«Sarkanā ausma»	8,1	+0,1	+0,5
Kirova	7,4	+0,2	—0,7
«Zelta vārpa»	7,3	+0,1	—0,5
«Jersika»	7,3	—	—0,6
«Nākotne»	7,2	—0,3	—1,4
M. Gorkija	6,9	—	—0,7
Raiņa	6,9	—0,2	—1,3
Dzeržinska	6,1	+0,3	—0,4
«Sīļukalns»	6,1	+0,1	—0,7
Rušonas p. s.	6,1	—	—1,8
«Vārkava»	6,0	—0,1	—0,2
Suvorova	5,9	—0,4	—0,8
«Dzintars»	5,8	+0,5	—1,7
Oškalna	5,8	—	—0,9
K. Marksa	5,4	—0,1	—1,6
Rudzātu p. s.	5,2	—	—0,5
«Dubna»	5,0	—	—0,4
RAJONĀ	7,0	+0,1	—0,9

No komjaunatnes vēstures

Cīņā gāja partizāni...

(Turpinājums. Sākums 147. numurā.)

Stāvoklis ir savdabīgs: mūsējie stāv pie Lovates, bet vācieši nocietinājušies aiz Novosokoļniku — Dno dzelzceļa līnijas. Līdz turienei vēl jāiet savi divdesmit trīsdesmit kilometri pa purviem un mežiem. Izveidojusies milzīgi plata neitrāla josla, kurā vispār saimnieko mūsējie, bet naktīs darbojas arī vācu izlūki, «mēles» medīdami. Tā pagaidām ir vienīgā kara darbības izpausme te posmā starp Lokņu un Nasvu. Spriežam, ka šeit kaut kur jābūt vācu armiju «Ziemeļu» un «Centra» grupējumu saskares joslai.

Jā, esam iekļuvuši neierasti mierīgā frontes iecirknī. Gandrīz neticami, ka priekšējās pozīcijās var būt tāds klusums, kad pie Volgas notiek gigantiska divu armiju sadursme — kurš kuru. Vēl nezinām vēsturiskās kaujas rezultātus, bet visi ticam, ka fricis beidzot lauzīs sprandu.

Dīkā nestāv arī Kaļiņinas fronte — mūsējie ejot uzbrukumā pie Veļikije Lukiem. Labi ieklausoties, kaut kur tālu dienvidu pusē dzirdama lielgabalu duna. Kaujas esot smagas, vācieši varen nocietinājušies — tā stāstījuši igauņu šoferi, ar kuriem mūsējie vakar pa ceļam sapīpoja. Tātad arī igauņu strēlnieku korpuss dodas cīņu ugunīs, un pirmā pārbaude nebūs no vieglajām.

Pēcpusdienā lielākajās telpās atsevišķi sapulcējās komunisti un komjaunieši. Pirms dodamies reidā, noformēsim pirmorganizācijas, līdz šim vienkārši nebija tam laika un atbilstoša momenta.

3. decembris.

Diena paiet pavisam lietiški. No kaimiņu sādžām atbrauc mūsu nākamie ceļa biedri — Kaļiņinas 5. brigādes komandieris Vasilijs Ļisovskis ar sava štāba ļaudīm. Iepazīšanās iznāk diezgan pasausa, oficiāla, sarunas neko nevedas. Vēl viens otru neesam kaujā skatījuši, un tikai «īstā lietā» dzimst kara draudzība, un tikai kara draugu vidū kūsā patiesa sirsnība. Bārdainais «Pētersons», kurš savu talantu atklājis, veikdams vienības saimniecības pārziņa pienākumus, bet kura īsto uzvārdu (Matisāns) neviens joprojām nezina, gan domā, ka «sausajai» apspriedei esot cits iemesls. Nevaram viesus uzcienāt: ceļa šņabis izdzerts vilciņā, pat medicīnas spirts sanitāru blašķēs tā kā būtu noplacis. Vispār bārdainim taisnība: ciemiņus nesagaidījām pēc partizānu viesmīlīgajām tradīcijām un tādēļ jūtamies mazliet vainīgi un neērti. Vēlāk mēs ar Imantu gan aizstāvam atturībnieku viedokli, ka šņabis ir vella dzira utt., u. tml., bet laikam bez tās šādās reizēs mēles īsti neraisās...

Brigāde ir neliela — ap pustreša simta partizānu. Patiesībā tā gan esot tikai brigādes daļa, paskaidro kapteinis. Sebežas rajonā tai jāsavienojas ar Vladimira Margo vadītajām partizānu vienībām, kas jau no pagājušās ziemas sākušas patstāvīgi veidoties pierobežā, bet joprojām ir bez radiosakariem ar aizfronti. Tātad līdz Sebežai ceļabiedri mums ir, bet no turienes līdz Zilupei — ar roku aizsniedzams.

17. decembris.

Mūsu kolonna, kas tagad izstiepusies divreiz garāka, negaidīti mierīgi šķērso dzelzceļu — svarīgu vācu «Ziemeļu» grupējuma magistrāli. Braucam pa ceļu, dzelzceļa pārbrauktuves sargu ieslogām sargbūdā, bruņotās patruļas aizbēgušas.

...Tālumā zilgo lielie Osvejas meži. Ieejam slavenajā Osvejas — Rosonu — Sebežas partizānu novadā, kas izveidojies kopš rudens, kad partizāni fričus izspieda no Osvejas pilsētas un Rosoniem. Apmetamies Ručevas sādžā. Latvijas robeža taisnā līnijā pavisam tuvu — kādi četri pieci kilometri.

Dienā mūs apciemo trīs Latgales puiši no Sebežas brigādes. Vecākais — Josifs Peličevs — ir no Briģu pagasta Vindrižiem. Dzirdējuši par latviešu vienību un gribot pārnākt pie mums. Vasarā sākuši slēpties no mobilizācijas darbam Vācijā, septembrī pārnākuši pie krievu partizāniem — latviešu brigādes taču nebijis. Tas skan kā pārmetums — un dibināti: vienota vadošā centra ienaidnieka aizmugurē mums vēl nav. Osvejas mežos pie baltkrievu brigādēm arī esot apmetušās vairākas tādas vietējo partizānu grupas, kā arī dažas, kas sūtītas no aizfrontes, bet nav varējušas Latvijā nobazēties un atgriezušās partizānu novadā.

(Nobeigums sekos.)

Partizānam J. Matisānam veltīts stends Jaunaglonas 58. profesionāli tehniskās vidusskolas muzejā.

Es un mans laiks

Jaunatne ir mūsu nākotne

Man gribas nedaudz parunāt par jaunatni un komjaunatni.

Nav noslēpums, ka komjaunatnes dzīvē sakrājies ne mazums problēmu: ārišķība, procentomānija, bezjēdzīga sapulču organizēšana, atrautība no prakses un reālās dzīves. Tagad visi gaida, kad spēkā stāsies likums par jaunatni. Kaut gan daudz ko varētu paveikt, arī iztiekot bez šāda likuma. Komjaunatnei ir savi pārstāvji gan padomju varas orgānos, gan citur. Taču komjaunatnes aktīva darbs uz vietām bieži vien aprobežojas tikai ar uzjautrinošu pasākumu, vakaru organizēšanu, kas nesniedz neko ne sirdij, ne prātam. Šķiet — nesen notikušais VĻKJS kongress nosodīja šādu praksi un atrada arī pareizu risinājumu.

Taču — kamēr pārbūve pa īstam sasniegs mūsu Līvānus, būs jau daudz ūdeņu aiztecējis... Bet jaunieši un komjaunieši nedrīkst dīki gaidīt, kamēr augšējie ešeloni «iešūposies» un atsūtīs instrukcijas. Viņi nobriest, kļūst pieauguši un līdz ar to arī gudrāki... Un no tā, kā ietekmē nokļūs jaunatne, ir atkarīga mūsu sabiedrības nākotne. Tikai tagad redzam, kādā purvā mūs novedusi Brežņeva ideoloģija: ārišķība, noslēpumainība un lozungs «Pie mums viss ir labi un labāk būt vairs nevar». Tā vienlaikus bija arī patērētāju un mietpilsoņu ideoloģija, kuras sekas ir «kulturālais» alkoholisms un jauniešu izdarīto likumpārkāpumu izplatība.

Patī aktuālākā no jaunatnes problēmām ir brīvā laika pavadīšanas problēma. Pie mums, Līvānos pusaudžiem nav ar ko nodarboties. Garlaicības mākti, viņi pulcējas grupiņās pie universālveikala un mītiņo tur līdz pat vieniem naktī. Aizliegt viņiem pulcēties būtu pavisam vienkārši, grūtāk ir viņus iesaistīt derīgā darbā, atradināt no kaitīgiem ieradumiem.

Manuprāt, komjaunatnei (komjaunatnes rajona komitejai) kaut kas būtu jādara lietas labā. Piemēram, jāmēģina tikties, aprunāties ar šiem pusaudžiem. Kaut vai tāpat uz ielas, iztiekot bez trafaretajām sēdēm un sapulcēm. Jāmāk aizraut šos jauniešus, piesaistīt viņu uzmanību sportam, tehnikai, kultūrai. Lūk, tieši to arī gaidām no komjaunatnes.

Rajona laikrakstā vairākkārt izskanējis lūgums uzbūvēt Līvānos stadionu, ierīkot muzeju. Taču pilsētas izpildkomitejai neesot naudas.

Bet, lai iepretī 1. vidusskolai uzceltu piemineklī, naudas pietiks. Piemineklis savu laiku varēja vēl pagaidīt, bet jaunatne nevar gaidīt. Tai vajag jau šodien, tūlīt pat.

Vakaros Līvānos nav kur pastaigāties. Viena pati Rīgas iela. Vecais parks jau pielīdzināms mežam, kurā nav apgaismojuma, tādēļ pastaigāties ir bīstami. Un visā pilsētā tikai divi skvēri! No stadiona palicis tikai nosaukums.

Kaimiņpilsētā Jēkabpilī centrs ir vēl šaurāks un saspiestāks. Bet palūkojieties, kā tur prot izmantot ikkatru stūrīti: ierīkoti akmensdārzi, iestādīti koki un puķes.

Vai pie mums citādāki cilvēki?

Pie mums pat dabiskos zaļos stūrīšus izmanto neracionāli. Tos vajadzētu kaut nedaudz labiekārtot, nevis celt šajās vietās garāžas, kā tas pašlaik notiek.

Ja pilsētas izpildkomitejas darbinieki kādreiz ļelks, ka šodienas jaunatne ir slikta, lai viņi zina, ka paši vien pie tā vainīgi.

Tagad daudz raksta un runā par šauru lokālismu un resorismu. Manuprāt, šāds fenomens vērojams eksperimentālajā bioķīmiskajā rūpnīcā, kura uzbūvējusi saviem darbiniekiem lielu piepūšamo sporta zāli, kur nepiederošiem ieeja aizliegta.

Komjaunatnes rajona komiteja varētu šo problēmu atrisināt, ja noorganizētu tur sporta sekciju, pulciņus. Jo vairāk tādēļ, ka šo sporta zāli izmanto reti. Protams, jauniešiem ieeja šai sporta zālē jāatvēl brīva, jo daudzi pusaudži nevar paši nopelnīt sev naudu (mācās).

Jaunatne ir mūsu nākotne. Un par to jācīnās.

A. GRIGORJEVS

Līvānos

Cilvēku saskarsmes kultūra

Līvānu 1. un 2. vidusskolas partijas pirmorganizāciju biedri pulcējās uz atklāto partijas sapulci jautājumā par starpnacionālās saskarsmes kultūras veidošanu.

Nacionālais jautājums ir ļoti delikāts. Tas pēdējā laikā arī visvairāk diskutējams. Pilsētā iedzīvotāju sastāvs izveidojies daudznacionāls. Tāpēc ļoti svarīgi stiprināt tautu draudzības tradīcijas, nepieļaut, lai rastos plaisas dažādu tautību cilvēku savstarpējās attiecībās darbā, sadzīvē. Tas atkarīgs no mums visiem un no katra atsevišķi.

Cienīsim cits citu! Ieklausīsimies un uzklausīsim cits citu.

NO PARTIJAS SAPULCĒ TEIKTA

E. Rubīne: Vienlīdz, kā latviešu tauta, tā arī citas tautas Latvijā cietušas no staļiniskā despotisma.

Mēs nejūtamies kā Dzimtenē. Daudziem Līvāni kļuvuši par dzimteni pēc lūguma «strādāt Līvānos». Līvāni — ekstensīvas rūpniecības attīstības upuris.

Jā, cilvēkam ir tiesības izvēlēties, kur dzīvot, taču ir jāciena cilvēki, zeme, kuras iedzīvotājs esi. Cieņa pret otru ir apliecināma tikai rūpēs par konkrētu cilvēku, konkrētu palīdzību tautai. Šodien viens no galvenajiem uzdevumiem jebkuras tautības pārstāvim ir plecu pie pleca cīnīties par tās tautas ideāliem, kuras vidū viņš ir atradis savas mājas. Par to jārunā ģimenē, skolā, lai, izejot dzīvē, mēs būtu internacionālisti sirdīs — pēc mūsu pārliecības, internacionālisti — šī vārda ļeņiniskajā nozīmē.

Nepieciešama spēku konsolidācija Dzimtenes sakopšanā. Palūkosimies sev apkārt, sākot no mājas, skolas sliekšņa. Cilvēki spriež par pārbūvi tik, cik tā ir pavirzījusies uz priekšu mūsu konkrētajos darbos.

Atklātības un atmodas laiku ar vienlīdz lielu gandarījumu sagaida kā latviešu, tā krievu un citu tautību cilvēki. Šis laiks prasa augsti kulturālu cilvēku — kā sabiedrisku būtni vispār. Esam dzīvojuši samākslotā internacionālismā, tagad ikvienam ir jākopj un jāveido katras nācijas īpašais kolorīts, kas līdz šim daudzām tautām ticis noniecināts. Sen nav redzēta uz mūsu skatuves temperamentīga krievu deja, nav dzirdēta ar patriotismu piesātinātā krievu tautas dziesma — specifiska šai tautai. Arī skolēni — nedz Līvānu 1., nedz 2. vidusskolā — pamatos nepazīst un nepārzina nedz latviešu, nedz krievu tautas nacionālo kultūras mantojumu un gara bagātību. Ir pārbūves laiks, kad notiek vērtību pārvērtēšana, un šis laiks jāizmanto mūsu iekšējās pasaules un garīguma bagātināšanai.

Starpnacionālo attiecību kultūras stiprināšanā svarīga ir valodu zināšana. Tāpēc divvalodība vairs nav grezniba, bet praktiska nepieciešamība. Neviena valoda nav pārāka par otru, tāpat kā nācija.

Palūkosimies, kā izplatās valodas. Pasaules prakse liecina, ka ir divi galvenie ceļi — caur iekarošanu un caur ieceļošanu. Iekarotāji citā teritorijā uzspiež savu valodu, atzīst vienīgi spēku, nedzird nekādus argumentus. Ieceļotāji, neatmetot savu valodu, apgūst arī vietējo iedzīvotāju valodu. Ar ieceļotājiem ir iespējams saprātīgs dialogs.

Attieksme pret valodu ir šķirtne, kas parāda īstos nolūkus un mērķus. Valoda ir nācijas ceļš un dvēsele. Tāpat kā zemi gaiss, tā cilvēku ietver valoda. Atņemiet valodu un nebūs nācijas. Latvieši valoda varēja zust, bet savlaicīgi ir tapis godīgs likums par valodu. Valoda ir katras nācijas atspoguļotāja.

V. Družiņeca: Līvānu 2. vidusskolas skolotāji pirmie rajonā nodibināja četrus latviešu valodas pulciņus. Regulāri notiek latviešu dzejas pēcpusdienas.

N. Pomazanska: Valodu var iemācīties runājot. Dzīvojot te, latviešu valodu nedzird. Rajonā nav iespējams iegādāties ne vārdnīcu, ne mācību līdzekļus.

A. Mihailova: Dzirdam — migranti. Ne visi ir tādi. Ir cilvēki, kas Latvijā nodzīvojuši visu dzīvi, apguvuši latviešu valodu, iekopuši zemi, te viņiem dzimuši bērni. Sāpīgi dzirdēt šo vārdu. To dzirdot, jūtams apvainojums.

S. Starovoitova pievērsa uzmanību tam, lai mācītu otru valodu jau bērnudārzā. Sākt to 40 — 50 gadu vecumā ir ļoti grūti.

A. Klauža dalījās domās par internacionālo LOTOS vienību darbu 1988. gada vasarā, norādot, ka rezultāti bija labāki tieši šo vienību darbā, ne vientautības vienībās. Ierosināja organizēt internacionālās vienības jaunākā vecuma klašu kolektīvos, kur dažādu tautību bērni kontaktējas brīvāk un atraisītāk.

S. Bubnovska uzsvēra domu, ka, dzīvojot vienā pilsētā un elpojot to pašu gaisu, vienlīdz visiem rūp ekoloģijas jautājumi. Ierosināja starp Līvānu 1. un 2. vidusskolām kopīgiem spēkiem veidot kopīgu teritoriju — zaļo zonu. Aicināja organizēt vairāk kopēju pasākumu.

B. Jauja aicināja atbalstīt domu, lai rūpniecības uzņēmumi Latvijā būtu republikas vadības pakļautībā, ne Vissavienības resoru pārziņā. Citēja rakstnieka A. Kolberga vārdus, aicinot krievu tautības cilvēkus apgūt latviešu valodu.

M. Zaļeskis dalījās pedagoga darba pieredzē, aicināja jaunatni apgūt vairākas valodas. Uzsvēra domu, ka epizodiski un emocionāli nesaprašanās uzliesmojumi cilvēku savstarpējās attiecībās nedrīkst tikt uzskatīti par nacionālo naidu.

G. Pučkova pauda uzskatu, ka tikai saskarsmē ar cittautiešiem iespējams apgūt citu valodu. Dalījās personīgajā pieredzē par latviešu valodas apgūšanu.

I. Grigorjevs: Gribētos dzirdēt vairāk skaidrojumu par nacionālo politiku. Tas vispirms būtu jāveic skolām.

I. Grigorjevs dalījās pieredzē par latviešu dziesmu un deju mācīšanos 2. vidusskolas skolēnu un skolotāju kolektīvos. Izteica nožēlu, ka nav speciālistu tieši nacionālo (krievu) deju mācīšanai.

Minētais norāda ne vien uz latviešu sāpi, bet arī uz krievu tautas sāpi par to, ka stagnācijas laiks ir noniecinājis nacionālo kultūru attīstību, darot nabagākus garīgumā mūs visus.

Sapulcē runāja LKP rajona komitejas instruktore L. Gurgāne.

Tika pieņemts lēmums turpmākajam darbam savstarpējās saskarsmes kultūras veidošanā.

Partijas pirmorganizāciju izpildē ir LKP rajona organizācijas XXII konferences lēmums. Tā ir visu rajonā dzīvojošo tautību pārstāvju kopējā rūpe un darba programma, lai rajons un mūsu dzīve būtu bagātāka un ziedošāka.

Izsaku cerību, ka savstarpējo apvainojumu laiks, kaut gan apvainojumi izskanēja arī Līvānu pilsētas kara un darba veterānu padomes priekšsēdētājas b. Šubas vārdos partijas rajona konferencē attiecībā uz līvāniešiem, ir beidzies.

Lai dzīvo J. Raiņa tautu vienības ideja!

Materiālus apkopoja Līvānu 1. vidusskolas partijas pirmorganizācijas sekretāre

E. RUBĪNE

Kur plīvot tautas karogam?

Aptaujas rezultāti

Atsaucība izrādījās gluži necerēta. Divas nedēļas Līvānu pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejā pienāca vēstules un beidzot ir klāt brīdis, kad var pielikt punktu, visu saskaitīt un apkopot.

Pirms stājos pie viedokļu izklāsta, uzskatu par pienākumu LTF Līvānu nodaļas, Līvānu pilsētas TDP izpildkomitejas un tās priekšsēdētāja J. Znotiņa vārdā izsacīt vissirsnīgāko paldies daudzajiem rakstītājiem, kas savas domas un nostāju pauduši vai nu ar parakstu, vai ar pāris rindiņām, vai arī garās vēstulēs, kurās runājuši par savu mūžu un par savu tautu, par attieksmi pret laikmetu un savas pilsētas vēsturi, pavēstījuši daudzus vēl nezināmus faktus. Viss šis vēstuļu kopums ir svarīgs dokuments, pie kura, manuprāt, nākotnē vēl un vēl būs jāatgriežas tiem cilvēkiem, kas rakstīs par atmodas laiku Līvānos.

Saņemto priekšlikumu skaits ir 2 319.

Viedokļi par to, kur plīvot tautas karogam, ir šādi:
pilsētas ūdenstornī — 2133,
laukumā starp 1. vidusskolu un kultūras namu — 89,
virs kultūras nama — 30,
pilsētas parkā — 26,
pie poliklīnikas — 22,
1905. — 1917. gada brāļu kapos — 5,
laukumā pretī universālveikalam — 4,
elektrotīklu rajona tornī — 3,
Romas katoļu baznīcas torņī — 2,
bijušajā ugunsdzēsēju depo tornī — 2,
pie izpildkomitejas ēkas — 2,
pie mājas Rīgas ielā Nr. 104 — 1 priekšlikums.

Tātad lielum lielais vairākums izteikušies par karoga pacelšanu pilsētas ūdenstornī. Daži rakstītāji balsojuši par divām alternatīvām, piemēram, pilsētas ūdenstornī, pienemot par pagaidu variantu līdz speciāla masta izbūvei, un tamlīdzīgi. Jāsaka, kopsavilkumā nav ņemtas vērā divas anonīmas vēstules, kas pēc sava rakstura ir prettautisks ekstrēmistu izlēciens.

Savu viedokli pauduši dažādu sociālo grupu pārstāvji. Viņu vidū zemkopji no apkārtējām saimniecībām (kolhozi «Jersika», «Dzintars», «Zelta vārpa» u. c.), strādnieki un kalpotāji no visiem Līvānu uzņēmumiem un iestādēm, visdažādāko nozaru inteligenti, daudzi pensionāri, kara veterāni, daudzi jaunieši, partijas biedri un bezpartijiskie. Sevišķi patīkami ir pārliecināties, ka ne mazums anketu ir aizpildītas krievu valodā, daudzās kolektīvajās vēstulēs figurē ne mazums cittautiešu uzvārdu. Daudz vēstuļu ir nācis no vienkāršajiem cilvēkiem, nevingrinātu roku rakstītas, tādas, kuru autors rakstījis iestādei pirmo un varbūt vienīgo reizi mūžā. Tās lasot, brīžam kamols spiežas kaklā.

Lūk, ko raksta kolhoza «Jersika» slaucēja I. Dimante, kas piedalījās 18. novembra mītiņā Līvānos: «Šī diena manā piecdesmit gadu mūžā bija skaistākā svētku un darba diena. Arī mūsu, jersikiešu, rokās, tur, Līvānos, plīvoja sarkanbaltsarkanais karogs. Tajā dienā, pulcējoties pie mūsu kolhoza autobusa atpakaļceļam, vēl un vēl skatījāmies uz karogu — skats bija varens».

Varbūt tāpēc arī tā paša kolhoza siltumnīcu kolektīvs (pavisam 24 paraksti) par karoga pacelšanas vietu īsi un lakoniski anketā uzrakstījuši: «...pilsētas ūdenstornī — tikai vecajā vietā».

Apgāžot nacionālās simbolikas pretinieku iebildumus, ka Līvānos nav vēsturiskas vietas, tātad nav vietas arī karogam, Vaivodu ģimene raksta: «Šis ūdenstornis 1988. gada 18. novembrī jau kļuva par vēsturisku».

Liepu, Preiļu un Parka ielu iedzīvotāji (114 paraksti) atgādina tālus vēsturiskus faktus: «Mūsu izpratnē šī (ūdenstornis — J. B.) ir vispiemērotākā vieta gan no ģeogrāfiskā, gan pilsētas vēsturiskā viedokļa. Tā ir vieta, kur 1917. — 1918. gados augstākajā priedē plīvoja sarkanbaltsarkanais karogs, tā ir vieta, kur 1940. gadā plīvoja pilsētā pirmais sarkanais karogs. Saprotam, ka ar karoga uzvilkšanu pa īstam jāsakārto torņa apkārtne, tāpat nevainojamai kārtībai jāvalda visā pilsētā, to apzinoties, neliegsim savu līdzdalību nevienā no aicinājumiem uz to».

Savu līdzdalību talkās un citos labiekārtošanas darbos piedāvā arī daudzi citi Līvānu iedzīvotāji.

Līdzīgas atmiņas par vēsturi sniedz arī M. Dimante: «Es un pārējie manas ģimenes locekļi esam par to, lai karogs plīvotu pār mūsu pilsētu virs ūdenstorna uz Biedrības kalna. Kāpēc? Tāpēc, ka šai kalnā bija vairāk kā simtgadīgas priedes, kuras dažādos nebrīves gados bija par mastu sarkanajam karogam».

Bez aizkustinājuma nevar lasīt komentāru kādai kolektīvai anketai: «Ūdenstornī plīvoja pirmais karogs tik sen atpakaļ, un galvenais — tur nosiepkavots un apglabāts sarkanais strēlnieks, un pie tās priedes bija pināksnīte. Pināksnītei jāatrodas pie torņa sienas. Visi pukes sastādīsim». Un seko paraksti: «Kr. Valdemāra ielas ļaudis, it sevišķi sirmgalvji, kuri neprot parakstīties, bet tik raud...».

Līvānu ūdenssaimniecības vecākais inženieris P. Zukulis ūdenstorni pielīdzina sava veida pilsētas akai — dzīvības nesējai. Ja šī būve var nest pilsētai dzīvību, kāpēc gan tā nevarētu līvāniešiem nest gara spēku un iedvesmu ar tanī plīvojošo tautas karogu? «Domāju, ka šim karogam jāplīvo ne pagātnei, bet nākotnei, mūsu tautas atjaunotnei, un tas būtu labākais iedvesmotājs mūsu pilsētas dzīves pārbūves realizēšanai un arī cīņai ar stagnātiem, birokrātiem un šovinistiem».

Tie cilvēki dod zināt par sevi anonīmās vēstulēs: «Sarkanbaltsarkanā karoga atrašanās vietai jābūt Grīvas kapos, virs fašisma upuriem. Staļiņistu grupa».

Ne sevišķi veiksmīgajam ironizētajam var atbildēt, ka noziegumos vainojams nevis karogs, bet cilvēki, kuri darījuši kauna darbus.

Diez vai rakstītājam ir ienācis prātā, ka tādā gadījumā sarkanais karogs būtu jāuzvelk Kuropatos, Gulagā, mūsu Litenē un vēl neskaitāmās vietās. Diemžēl prettautiskus, pretpadomju un pretsociālistiskus darbus nesalīdzināmi plašākos mērogos sarkanā revolucionārā PSRS karoga aizsegā trīsdesmitajos — piecdesmitajos gados pastrādājuši tie cilvēki, kas masveidā iznīcināja visas padomju tautas. To cilvēku noziedzīgās un nosodītās rīcības dēļ taču neatsakāmies no sarkanā karoga kā PSRS valsts simbola, ko tauta atzīst un ciena.

Plašu vēstuli atsūtījis Līvānu 1. vidusskolas 9. a klases audzēknis A. Dzenis: «Karogam jāplīvo tikmēr, kamēr Līvānos darbosies latviešu tautas atmodas spēki, kamēr vien pastāvēs latviešu tauta. Bet tomēr šis karogs būs tikai tukšs krāsu salikums, ja zem tā dzīvojošie nevis ar vārdiem, bet ar darbiem nemēģinās pierādīt uzticību savai tautai un savam karogam».

Lielā Tēvijas kara dalībnieks V. Daugulis uzskata, ka karogam būtu jāplīvo bijušajā ugunsdzēsēju depo tornī: «Esmu dzimis Līvānos, Rīgas ielā 107, no bērnu dienām esmu tur redzējis sarkanbaltsarkano karogu».

Gribas atvainoties čaklajiem rakstītājiem, jo visu publicēt nav iespējams. Izraudzītas tikai pašas spilgtākās, raksturīgākās vēstules. Visus jūsu priekšlikumus, ierosinājumus, informāciju ņemsim vērā. Tā noteikti mums palīdzēs turpmākajā darbā. Arī nākotnē būsim pateicīgi par padomu, kritiku, jebkuru rindiņu.

Īstenojot Līvānos dzīvojošās latviešu tautas un tās draugu gribu, LTF Līvānu nodaļa iestājas par sarkanbaltsarkanā tautas karoga pacelšanu Līvānos uz mūžīgiem laikiem. Tai sakarā pilsētas izpildkomitejai ierosināts izskatīt nodaļas iesniegumu par mītiņa sarīkošanu šī gada 24. decembrī, kura laikā tiks pacelts tautas karogs.

Līvānu pilsētas TDP deputātiem vietā atgādināt, ka katrai tautai ir tiesības pašai izvēlēties sev valodu, parašas, arī krāsas, un tiem, kam šīs krāsas šķiet svešas, sliktākajā gadījumā būtu jāieņem attiecīga nostāja, labākajā — jāpauž tautas griba, vēlētāju griba, nevis savs personīgais subjektīvais viedoklis.

Noslēgumā vēl tikai gribas atgādināt J. Raiņa baskājiešu katordznieka vārdus («Daugava» 1919. g.).

«Vienā tumšā vakarā
Sarkanbaltā debess mirdz,
— Sarkanbaltās debesīs
Atviz trijas zelta zvaigznes,
Viena zvaigzne Kurzemīte,
Otra zvaigzne Vidzemīte,
Trešā zvaigzne zvaigznājā
Tā bij mīļā Latgalīte.
Sarkanuguns kvēlumā
Dzima mūsu brīvā Latve,
Sarkanbaltais karodziņš
Uz sarkana plivināja».

Aptaujas rezultātus apkopoja un LTF Līvānu nodaļas valdes nostāju pauda J. BRENCIS.

Vientuļai vecmāmiņai

Uļjanovas rajona Jelhovoe Ozero ciemā ir daudz māju, tomēr pat bez pavadoņa itin viegli var atrast, kur šeit dzīvo 77 gadus vecā H. Zimagulova. Viņas māja ir jauna un izturīga, celta no labiem būvkokiem. Istabas mājā gaišas, pie lieveņa glīta lapene. So māju būvējuši vienotā pulkā visi cieminieki. Strādājuši pēc labākās sirdsapziņas, neprasot vientuļajai vecmāmuļai ne rubli.

— Pateicoties savu novadnieku gādībai, daudzi veterāni vecumdienas var vadīt siltumā, — saka apgabala sociālās nodrošināšanas nodaļas priekšniece Z. Ņefedova. — Šīgada ziemu simtiem veco ļaužu sagaidījuši jaunās vai kapitāli izremontētās mājās.

Apgabalā jau trešo gadu sekmīgi tiek realizēta kompleksā programma «Rūpes». Tās galvenais mērķis — neatstāt vienatnē ar likstām un raizēm nevienu no karavīru atraitnēm, nevienu Lielā Tēvijas kara dalībnieku un darba veterānu, nevienu kareivi — internacionālistu, kurš atgriezies mājās kā invalīds.

Uļjanovieši valstiski atrisinājuši arī jautājumu par veterānu un invalīdu apgādi ar pārtiku. Kolhozi un sovhozi ieguvuši tiesības iedalīt un izveidot šim nolūkam īpašus gaļas, sviesta, putraimu, graudu un citu lauksaimniecības produktu fondus. Pie tam — cenas atbilst produktu pašizmaksai. Ekonomiski spēcīgās saimniecības gājuši vēl tālāk — samazinājuši cenas par pusi no produktu nominālās vērtības.

Darbojas arī bezatlīdzības žēlsirdības dienests. Tā, piemēram, tai pašai vecmāmuļai, kurai Jelhovoe Ozero ciemā uzcēluši māju, ciema padome piešķīrusi aizbildni — Fleru Halidullinu. Viņa piegādā padzīvojušajai kolhozniecei produktus un zāles, ja vajag, palīdz sagatavot pusdienas, palasa priekšā no pagājušiem laikiem saglabātās vēstules...

TASS korespondents

Paveiktais un turpmākie uzdevumi

● 20. decembrī pulksten 14.00 rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas zālē notiks BAFSB «Daugava» plēnums.

Aicināti piedalīties biedrības padomes locekļi un sporta aktīvisti.

Plēnuma darba kārtībā ir jautājums «Par BAFSB «Daugava» veikumu aizvadītajā laika posmā un turpmākajiem uzdevumiem rajona fiziskās kultūras un sporta attīstībā».

Šodien publicējam BAFSB «Daugava» priekšsēdētāja ROBERTA KOCKERA ziņojumu plēnumam.

1987. gadā rajonā darbojās 42 fizkultūras kolektīvi, bet šogad 39 (sakarā ar kolhozagrofirmas un dzīvokļu un komunālās saimniecības ražošanas apvienības izveidošanu). Kopējais fizkultūriešu skaits ir 3 061. Pagājušajā gadā — 4 955. Manuprāt, ka tagad atskaites ir kļuvušas reālākas, un tas ir par iemeslu skaitliskajam samazinājumam.

Aktīvākie fizkultūras kolektīvi joprojām ir Līvānu eksperimentālajā koksnes konstrukciju rūpnīcā, kolhozagrofirmā «Krasnij Oktjabrj», padomju saimniecībās «Aglona» un «Rudzāti», Kirova kolhozā. Manāmi aktivizējās Raiņa kolhoza un «Sīļukalna» fizkolektīvi. Joprojām sportisko aktivitāti neparāda Dzeržinska kolhozā. Mums ir lieliski sporta aktīvisti — sacensību organizatori. Starp tiem jānosauc A. Jēkabsons Līvānu kūdras fabrikā, M. Vilcāne Līvānu eksperimentālajā bioķīmiskajā rūpnīcā, J. Cakuls padomju saimniecībā «Aglona». Arī vairāku uzņēmumu un iestāžu vadītāju attieksme pret sportu ir slavējama. Tāds, piemēram, ir dzīvokļu un komunālās saimniecības ražošanas apvienības direktors V. Limanis, padomju saimniecības «Rudzāti» direktors L. Spūlis, rajona tautas izglītības nodaļas vadītājs J. Lazda u. c.

Starp rajona fizkultūras kolektīviem rit sociālistiskā sacensība. Šogad par uzvarētājiem kļuva Līvānu eksperimentālās bioķīmiskās rūpnīcas, Preiļu starpsaimniecību celtniecības organizācijas, 24. ceļu remontu un būvniecības pārvaldes, padomju saimniecību «Rudzāti» un «Aglona», Kirova kolhoza kolektīvi. Vājus rezultātus uzrādīja Līvānu PMK, rajona patērētāju biedrību savienības, kultūras darbinieku, Dzeržinska kolhoza, kolhozu «Dubna», «Nākotne», «Sarkanā ausma» fizkultūras kolektīvi. Rajonā ir izveidojusies zināma sacensību sarīkošanas sistēma, kuras pamatā ir sporta spēļu sarīkojumi.

Lai veicinātu rajona darba kolektīvu ieinteresētību piedalīties rajona sporta spēlēs, šī gada sacensību nolikumā bija izdarītas izmaiņas. Darba kolektīvi sadalīti trijās grupās, ņemot vērā strādājošo skaitu. Šāda veida nolikums arī ir par pamatu tam, ka fizkolektīvu piedalīšanās rajona sporta spēlēs ir manāmi aktivizējusies. Jaunais sadalījums tomēr rada papildus grūtības, jo palielinās sacensību finansiālie izdevumi, tiesnešu skaits. Grūtāk risināms ir telpu jautājums. Pagaidām netiek praktizēta rajona absolūtā čemplona noteikšana pa atsevišķiem sporta veidiem.

Negribu piekrist tam, ka rajona sporta dzīvē ir lejupslīde. Jā, salīdzinot ar iepriekšējām republikas lauku sporta spēlēm, esam pavirzījušies par trim vietām zemāk. Bet tam ir savi iemesli. Neaizmirsīsim, ka sacensībās ir veiksmes un ir neveiksmes. Galvenais pretarguments tam — rajona spartakiādes rezultātu analīze. Ja iepriekšējās rajona sporta spēlēs kolektīvi piedalījās 241 sacensībās, tad tagad — 270 sporta pasākumos. Bez tam neaizmirsīsim to apstākli, ka fizkolektīvu skaits šogad ir samazinājies par trim. Manāmi savu darbu ir uzlabojuši tādi fizkultūras kolektīvi kā 24. CRBP, rajona tautas izglītības darbinieku, rajona sadzīves pakalpojumu kombināta, Raiņa, Ļeņina kolhoza, padomju saimniecības «Rušona». Ja iepriekšējās rajona sporta spēļu sacensībās nestartēja rajona sakaru mezgla, kolhoza «Dubna» fizkultūrieši, tad šogad darbs uzlabojies. Tas sakāms arī par rajona kultūras darbinieku, K. Marksa kolhoza, kolhozu «Vārkava» un «Jersika» sportistiem. Visvairāk dalībnieku bija basketbola un volejbola sacensībās vīriešiem (22 komandas). Savas pozīcijas nostiprina arī novusisti — 21 komanda. Lai gan rajonā ir pieaudzis tūristu skaits, sacensībās piedalījās tikai 6 komandas. Maz piekritēju ir svarcelšanai, makšķerēšanas sacensībām.

Aktivizējas rajona sporta veterāni. Ja pērn veterānu spartakiādē no visiem kolektīviem piedalījās 86 komandas, tad šogad — 93. Visiecienītākā ir distanču slēpošana, arī pārējie ziemas sporta veidi: GDA daudzcīņa, makšķerēšana. Veselības spartakiādē labākos rezultātus uzrādīja Līvānu eksperimentālās koksnes konstrukciju rūpnīcas, agroapvienības «Preiļi» un Raiņa kolhoza veterāni.

BAFSB «Daugava» rajona sporta spēļu uzvarētāju godā ir Līvānu eksperimentālās koksnes konstrukciju rūpnīcas, agroapvienības «Preiļi», padomju saimniecības «Aglona» sportisti. Sporta spēļu kopvērtējumā strauju kāpumu ir panākuši padomju saimniecības «Rušona» fizkultūrieši, arī M. Gorkija kolhoza un rajona sadzīves pakalpojumu kombināta kolektīvi.

Lai veicinātu rajona iedzīvotāju iesaistīšanu regulārās fizkultūras un sporta nodarbībās, tiek rīkoti masu pasākumi. Notiek tautas skrējiens «Līvāni-88», tautas orientēšanās sacensības «Aglonas rudens», slēpojums «Riebiņi — Preiļi», pasākumi veltīti valsts svētkiem. Republikā rīkoto tautas dziesmas maratonu aktīvi atbalstīja kolhozagrofirmas «Krasnij Oktjabrj», rajona tautas izglītības nodaļas, padomju saimniecību «Aglona» un «Rudzāti» kolektīvi.

Rajona sportistu uzrādītie rezultāti republikas lauku 15. sporta spēlēs 1987. — 1988. gadā nav iepriecinoši. Taču ko spējām, to parādījām. 26 republikas rajonu konkurencē ir iegūta 21. vieta (kopvērtējumā). Masu sporta veidos — 18., masveidībā neklātienē — 26., augstākajā sporta meistarībā neklātienē — 20., sporta spēļu meistarībā — 19. vieta. Viszemāko novērtējumu — 26. vietu saņēmām par masveidību neklātienē, kuru vērtēja pēc sacensību skaita fizkolektīvos, dalībnieku skaita tajos, fizkolekīvu skaita, kuri piedalījās rajona sacensībās un arī, ņemot vērā līdzdalību konkursā «Veselība».

Jā, sacensību, kuras organizēja fizkultūras kolektīvi, ir maz. Iemesls — ne tikai sporta bāžu trūkums, bet arī iedzīvotāju pasivitāte, veselīga dzīvesveida nenovērtēšana. Ja jau, piemēram, masu skrējienā «Līvāni — 88» nepiedalījās ne Līvānu kūdras fabrikas, ne 21. PMK u. c. skrējēji , tad ko runāt par sacensībām, kur jāpierāda sporta meistarība.

Masu sporta veidos labākais rezultāts bija dambretē, diemžēl mūs diskvalificēja, jo nebijām īpaši godīgi komplektējot komandu.

Sporta meistarības veidos varējām piedalīties tikai 2 sporta veidos no 10 iespējamajiem: vieglatlētikā un jātnieku sportā. Pārējos — biatlonu, kalnu slēpošanu, stenda šaušanu, kamaniņu sportu, ložu šaušanu, riteņbraukšanu, rokasbumbu, smailošanu rajonā nekultivē. Jātnieku sportā bija tikai viena kolhozagrofirmas «Krasnij Oktjabrj» ekipāža.

Augstākās sporta meistarības neklātienes sacensībās vienīgie reālie punktu guvēji bija ūdensslēpotāji, kuri piedalījās PSRS čempionātos un PSRS tautu spartakiādes sacensībās.

(Nobeigums 4. lpp.)

Paveiktais un turpmākie uzdevumi

(Nobeigums. Sākums 3. lpp.).

Republikas 15. lauku sporta spēļu sacensībās mums ir savi godalgoto vietu ieguvēji: Arnolds Šmeiksts (1. vieta 400 m barjerskrējienā), Normunds Ivzāns (2. vieta 20 km soļošanā), Guntars Ormanis (2. vieta maratonskrējienā) un Aleksandrs Orlovs (2. vieta svaru bumbas celšanā). Iepriekšējās lauku sporta spēlēs bija divas trešās vietas.

Republikas veselības spartakiādē no 10 sporta veidiem piedalījāmies deviņos (ieskaitē 7). Kopvērtējumā ir izcīnīta 13. vieta starp 26 rajonu komandām. Labākais sniegums — novusā (6. vieta), basketbolā vīriešiem (5. vieta) un ložu šaušanā (8. vieta). Individuāli 60 m skrējienā par čempioni kļuva M. Kozlovska.

Pie rajona BAFSB «Daugava» darbojas BJSS grupas ūdensslēpošanā, vieglatlētikā un slēpošanā. Pozitīvi vērtējams treneru I. Kokina un J. Lazdāna darbs ar šo grupu audzēkņiem. I. Kokins daudz darīja, lai rajonā noritētu PSRS čempionāts ūdensslēpošanā.

Materiālā bāze ir viens no priekšnosacījumiem tālākā fiziskās kultūras attīstībā. Diemžēl pēc rajona BAFSB «Daugava» konferences šai jomā maz kas ir mainījies. Vienīgi kolhozagrofirmā «Krasnij Oktjabrj» uzbūvēts tenisa korts un badmintona laukums. Preiļu siera rūpnīcas teritorijā uzsākts iekārtot komplekso sporta laukumu. Bāzes uzlabošanā daudz darījis I. Kokins.

Rajonam bija plānots veikt maksas pakalpojumus par 40 tūkstošiem rubļu. «Daugava» — 0,8 tūkstoši rubļu. Mums nav savas sporta bāzes, kur varētu organizēt veselības grupas. Meklējām jaunas darba formas. Rajona tūristu klubs (priekšsēdētājs J. Urtāns) sniedza sportiskā tūrisma pakalpojumus. Tādā veidā tika noorganizētas četras rajona turiādes: kājnieku turiāde Turkmēnijā, kalnu turiāde Ziemeļtjanšanā, ģimeņu turiāde Sajānos un veloturiāde Ziemeļkaukāzā ar kopējo dalībnieku skaitu 152. Tādā veidā sniedzām maksas pakalpojumus par 25 911 rubļiem.

Kopš rajona BAFSB «Daugava» padomes pārskata un vēlēšanu konferences ir pagājis gandrīz gads. Rajona padomes prezidija sēdes kļuvušas regulārākas. Tās notiek ar mērķi un uzdevumiem. Tomēr vēl joprojām lielāku aktivitāti un atsaucību gaidām no katra prezidija locekļa. Īpaši tad, kad runa ir par svarīgu rajona sporta dzīves jautājumu risināšanu.

Un visbeidzot — par turpmāko sporta dzīves attīstību rajonā. Tās pozitīvu risinājumu vispirms saskatu rajona sporta apvienības izveidošanā. Un tikai. Šādas apvienības izveidošana rajonā ļaus saprātīgi saplānot visu rajona sporta dzīvi, sākot ar bērnu un beidzot ar veterānu sportu. Radīsies iespēja kvalitatīvāk organizēt rajona sporta masu pasākumus un čempionātus. Domāju, ka nav jāšaubās par to, ka, tikai izveidojot apvienību, mūsu rajonā varēs radīt spēcīgu sporta dzīves vadības aparātu. Pašreiz rajonā darbojas trīs sporta organizācijas: fiziskās kultūras un sporta komiteja, BAFSB «Daugava» un BJSS. Katra par sevi risina saimnieciskos, finansiālos, organizatoriskos un celtniecības jautājumus. Viena otru dublē, brīžiem nesaprot un nereti negrib saprast. Uzskatu, ka BAFSB «Daugava» savu tiesu — stadionu — apvienībai jau ir atdevusi. Diemžēl pēc nodošanas BJSS ir piemirsusi, ka tā būvē ir arī apvienotie saimniecību, uzņēmumu līdzekļi. BJSS vadība ignorē uz 10 gadiem noslēgto līgumu.

Savā publikācijā «Fiziskās kultūras apvienība — nākotnes apvienība!» BJSS direktors plaši izklāsta savu «pret» rajona sporta apvienībai. Arī es biju viņa nosauktajā Talsu seminārā. Jā, daži BJSS direktori, Talsu treneris un vēl daži citi bija pret apvienību. Un tomēr vairums bija tādu, kuri šādas pārmaiņas rajonu sporta dzīves organizēšanā vērtēja atzinīgi. Starp citu, semināra gaitā tika pieņemts lēmums, ka republikā (dotajos rajonos — Valmieras, Talsu, Stučkas) izveidotās apvienības atzīt par perspektīvām. Tūdaļ pēc semināra šādu apvienību izveidoja mūsu kaimiņi Rēzeknes rajonā. Uzskatu, ka pavisam drīz nepieciešams izveidot darba grupu, kas varētu izstrādāt iespējamo mūsu rajona apvienības modeli. Apvienība ļaus veikt saprātīgu darba dalīšanu sporta meistarībā, celtniecībā, masu pasākumu organizēšanā.

Beidzot atrisināsim sporta darbinieku štatus Līvānos. Jo BAFSB «Daugavas» pārcelšana uz Līvāniem šķietamo sporta lejupslīdi rajonā neuzlabos. Ir jārēķinās ne tikai ar pilsētu, bet arī ar rajona saimniecību vajadzībām. Kas attiecas uz apvienības štatiem, tad kadrus rajonā varam saplānot, ņemot vērā Preiļu un Līvānu vajadzības.

Kur ligzdo kaijas?

Agrokombināta «Iļmeņ» garāžā kaiju ieraudzīja N. Gorbaņovs, atnācis rītā uz darbu. Tiesa, putns bija vārgs: acīmredzot sasities, triekdamies pret sienu. Pamanījis, ka putna kājiņu grezno alumīnija gredzens ar uzrakstu «Stokholma», N. Gorbaņovs paziņoja par atradumu apgabala Dabas aizsardzības biedrības padomei.

Izrādījās, ka šovasar tas nav bijis pirmais gadījums. Novgorodiešiem jau agrāk gadījies noķert putnus, kuri bijuši apgredzenoti ne tikai Zviedrijā, bet arī citās ziemeļu valstīs. Ornitologiem tas deva iespēju precīzi noteikt, ka kaijas, kuras ligzdo Ilmeņa ezera tuvumā, ziemu pavada Ziemeļeiropas jūru piekrastēs.

TASS korespondents

TV Viļņa

15. decembris. 8.00 «Labrīt!». 8.20 — Estrādes koncerts. 8.50 — «Daba un mēs». 9.20 — Stiprie, drošie, veiklie. 10.00 — TV — skolēniem. No kultūras vēstures. F. Šillera dramaturģija. 10.40 — Mākslinieki smaida...

18.00 — Ziņas. 18.15 — «Inženieris un ražošana». 18.55 — Daba un mēs. 19.25 — Teātris. 20.00 — «Panorāma». Dienas ziņas (krievu val.). 20.35 — «Labu nakti, mazulīt!» 21.00 — «Laiks». 21.40 — Sagaidot Lietuvas Komunistiskās partijas un padomju varas nodibināšanas 70. gadadienu. Reportāža no vēsturnieku konferences. 22.40 — Ziņas.

16. decembris. 8.00 — «Labrīt!». 8.20 — Koncertfilma. 8.50 — Multiplikācijas filma. 9.10 — «Daba un mēs». 9.40 — Dokumentālā filma «Visa dzīve». 10.30 — Ziņas.

15.55 — Svinīgā sanāksme, kas veltīta Lietuvas Komunistiskās partijas un padomju varas nodibināšanai Lietuvā 70. gadadienai. 19.05 — Dokumentālā filma «103 dienas». 19.25 — Padomju dziesmu antoloģija. 19.30 — M. Petrauska kora dziesmas. 20.00 — «Panorāma». Dienas ziņas (krievu val.). 20.35 — «Labu nakti, mazulīt!». 21.00 — «Laiks». 21.40 — Mākslas filmas «Brīvības malks» 1. un 2. sērija. Pārtraukumā — 22.50 — Ziņas.

17. decembris. 9.00 — Ziņas. 9.15 — Koncertfilma. 10.00 — TV skolēniem. Mācieties runāt angliski. 10.30 — Multiplikācijas filma. 11.20 — «Īstenojot skolu reformu». Darbmācība un darbaudzināšana. 12.00 — Nedēļas panorāma (krievu val.). 12.30 — Kinožurnāls. 12.40 — No kultūras vēstures. Eva Simonaitīte — Klaipēdas novada rakstniece. 13.10 — Muzikālā atmiņa. J. Gruodis. Otrā sonāte klavierēm. 13.30 — V. Mikolaitis-Putins. «Valdnieks». Lietuvas televīzijas uzvedums. 1. daļa. 15.00 — Agrorūpnieciskais komplekss: darbi un cilvēki. 16.00 Lietuvas televīzijas uzveduma 2. daļa. 17.30 — Koncerts.

18.10 — Ziņas. 18.25 — Mākslinieki smaida... 18.30 — Rokas bumba. Lietuvas televīzijas un radio kausa izcīņas turnīra fināls. 19.10 — Muzikālā programma «Kanāls-88». 19.55 — Reklāma. 20.00 — «Panorāma». Dienas ziņas (krievu val.). 20.35 — «Labu nakti, mazulīt!» 21.00 — «Laiks». 21.40 — Valdības studija. 22.40 — Ziņas. 22.50 — Mākslas filmas «Astoņkājis-2» 5. sērija.

18. decembris. 9.00 — Ziņas. 9.15 — Muzikāli publicistisks raidījums no Kauņas. «Svētdienas rītā». 11.15 — TV — skolēniem. Mūsu valoda. 11.45 — «Ģimenes žurnāls». Ģimene un teātris. 12.25 — Bērnu tautas teātra «Drevinukas» uzvedums. V. Žilinskaite. «Robots un taurenis». 13.20 — Svētdienas mūzika. Lietuviešu komponistu skaņdarbi. 14.00 — Bērniem. 15.15 — Nedēļas panorāma (poļu val.). 15.45 — Lietuvas vēsture. 16.25 — «Jaunatnes ekrāns». Cilvēcības deficīts. 17.10 — «Mākslinieciskā pašdarbība». Televīzijas almanahs.

18.05 — Ziņas. 18.20 — Vernisāža. No Smoļenskas mākslas muzeju kolekcijām. 18.30 — «Kultūras hronika». V. Mačerna traģiskā paaudze. 19.55 — Reklāma. 20.00 — «Panorāma». Dienas ziņas (krievu val.). 20.35 — «Labu nakti, mazulīt!» 21.00 — «Laiks». 21.40 — Lietuvas TV uzveduma pirmizrāde. A. Vampilovs. «Kovārņu birzs». 22.35 — Ziņas. 22.45 — Mūzika un dzeja.

Daba un cilvēks

Kā jūtaties?

Šim ikdienišķajam jautājumam pašlaik Latvijā ir īpaša jēga. Vienā no Latvijas Tautas frontes programmas punktiem ierosināts atjaunot Latvijā joslas laiku, kas atbilstu republikas ģeogrāfiskajai situācijai. Aplēsts, ka tas ļoti pozitīvi ietekmētu cilvēku veselību. Valdības uzdevumā republikas Zinātņu akadēmijā izveidota īpaša komisija, kas pēta jautājumu par ģeogrāfiskā joslas laika atjaunošanas lietderīgumu. Savu viedokli izteiks astronomi, biologi, mediķi, agronomi, ekonomisti, enerģētiķi un citu zinātnes un tautas saimniecības nozaru pārstāvji.

Problēmu, kas saistīta ar pāreju no tā dēvētā dekrēta laika, ko Baltijā noteica 1940. gadā, uz Austrumeiropas laiku, kurš precīzāk atbilst republikas ģeogrāfiskajam stāvoklim, izvirzīja pati dzīve. Vasarā saule pie mums visaugstāk uzkāpj tieši dienvidū, taču pulkstenis tai brīdī ir jau krietni pāri pusdienlaikam. Tāpēc ļaudis ir spiesti strādāt, nerēķinoties ar karstumu. Toties ap to laiku, kad jādodas pie miera, laukā vēl ir gaišs. Speciālisti uzskata, ka tik liela atšķirība starp saules laiku un dekrēta laiku pieskaitāma pie riska faktoriem. Kopš noteikta pāreja uz vasaras laiku, šī starpība sasniedz gandrīz divarpus stundas.

— Es saprotu, ka sportistiem vai tūristiem, kas aizbraukuši uz otru pasaules malu, vajag adaptēties, — saka ZRA «Sigra» galvenais agronoms J. Girgensons. — Bet zemnieks, kas visu laiku dzīvo savā zemē, spiests pielāgoties nepārtraukti, un tas nav patīkami. Lauksaimniecībā no tā praktiska labuma nav. Gluži pretēji — kurš no mums gan nav redzējis, kā no rītiem druvā izbrauc kombaini un gaida, kamēr nokritīs rasa. Tas pats sakāms arī par siena laiku. Pat skābsienu var likt tranšejā tikai tad, kad zaļajai masai ir noteikta mitruma pakāpe. Kaut gan mēs bieži atgādinām, ka zemnieks, sak, strādā, pulkstenī neskatīdamies, — un tas tiešām tā ir — tomēr jājautā: kāds labums no tā, ka cilvēkiem liegts dzīvot saskaņā ar dabas noteikto ritmu?

Jānis Girgensons mantojis vērtīgas ģimenes relikvijas — savа veida saimniecības grāmatas, kur piecas zemnieku paaudzes apkopojušas savu darba pieredzi. Šo tradīciju iedibinājis viņa vecvectēvs, pirms vairāk nekā simt gadiem izdarīdams pirmo ierakstu saimniecības grāmatā. Tur fiksēti ne jau ieņēmumi un izdevumi vien. Būtībā tā ir īsta zemkopja dienasgrāmata, kur nākamajām paaudzēm atstātas ziņas, kad ko labāk sēt un stādīt.

— Vecvectēva grāmatās es atklāju, ka mūsu priekšteči dzīvojuši pilnīgā saskaņā ar saules laiku, — saka Jānis Girgensons. — Tāpēc jau viņi tā uzticējušies gaiļiem. Starp citu, interesanti, ka pēc šī «pulksteņa» agrāk strādāja dažādus darbus. Teiksim, pēc pirmajiem gaiļiem cēlās kulstīt linus, pēc otrajiem — barot zirgu, pēc trešajiem — slaukt govi. Varbūt tieši šim pareizajam dzīves ritmam var pateikties par to, ka zemnieks nepazina tādu laika trūkumu, par kādu mēs visi tagad žēlojamies. Gan darbus paspēja apdarīt, gan ģimenei atlika laika. Un kādas tos laikus bija svētdienas — es tagad par to varu tikai sapņot! Cilvēks, kas dzīvo vienā ritmā ar dabu, varēja ieraudzīt, kā plaukst pukes, dzirdēt, kā iedziedas pirmais putns, skatīt pirmo rīta saules staru rasas pilienā...

A. LIEPNIECE,
LATINFORM korespondente

Sākas tautas skaitīšana

SALEHARDA. Tautas skaitītājiem, kam pirms termiņa jāizdara iedzīvotāju skaitīšana Jamalas Ņencu autonomā apvidus grūti pieejamajos rajonos, nodoti helikopteri, briežu pajūgi un visurgājēji. Stiprais janvāra sals un migla var aizkavēt nokļūšanu uz tālajām novietnēm. Dati, ko iegūs skaitīšanas rezultātā, palīdzēs atklāt visakūtākās problēmas Ziemeļu apgūšanā, kā arī racionālāk un ekonomiski pareizāk prognozēt reģiona attīstību.

TASS

Aicina „Valdemārs"

Jauniešu lauku kapela «Valdemārs» dibināta 1985. gadā. Savu nosaukumu tā ieguvusi 1987. gada 7. jūnijā otrajos Preses svētkos.

Kapelas programmā — latviešu tautas dziesmas, dejas, populāri šlāgeri, E. Rozenštrauha melodijas, kā arī ziemassvētku dziesmiņas.

Vijoles spēlē Laura, Liene, akordeonu — Inita, klarneti — Ints, kontrabasu — Māris, trompeti — Juris, bungas sit Kaspars, cītaru spēlē Haralds. Skatītājus izklaidēs kultūrizglītības darbinieku tehnikuma pasniedzēja Dzintra Asare.

17. un 18. decembrī jauniešu kapela koncertēs Preiļos, Stabulniekos un Aglonā.

V. RADIS

Redaktora v. L. ZENKEVIČA

Nāve rūgtā, nāve ļaunā,
Kā lai sāpēs mieru rod?
Kādēļ ņēmi mūžu jauno,
Neļaudama nodzīvot?
(Z. Purvs)

Dalām bēdu smagumu ar Pēteri Priekuli, no BRĀĻA uz mūžu atvadoties.

Anspoku fermas kolektīvs

Nobirst astra,
Nobirst rūta, —
Sirds tik grūta...
(Rainis)

Izsakām dziļu līdzjūtību Guntai, Edgaram un Jānim, VECMĀMIŅU guldot kapu kalnā.

Rudzētu vidusskolas 5. un 10. klases kolektīvi un audzinātājas

---

Dzimtā zeme, mans spēks un
mana sāpe,
Ne jau ciemos pie tevis nāku,
Nāku palikt un mūžību rast.
(I. Auziņš)

Izsakām līdzjūtību Silvijai Šņepstei, izvadot TĒVU smiltājā.

Pelēču ciema izpildkomiteja

Lai labā, apklususī sirds vēl ilgi
Teic padomus un ceļa maizi dod.
(A. Smagars)

Esam kopā skumju brīdī ar Valentīnu Seņku, TĒTI smiltājā izvadot.

Speciālistu kolektīvs

Daudz šai mālainajā zemē
Ielikts tavu roku darba.
Stājas soļi, tālāk klusums,
Visu pārtrauc saltums skarbs.
(A. Strautiņš)

Baltās mūžības priekšā noliecam galvas un izsakām līdzjūtību piederīgajiem, JURI VILCĀNU smiltājā izvadot.

K. Marksa kolhoza valde un arodkomiteja

Nu meža takās klusās,
Kur tavas kājas sūnu mina,
Krīt sēru skujas zaļās
Un bērnu saime skumst.
(J. Grots)

Izsakām līdzjūtību Valentīnai, Antonam un mazbērniem, no māmiņas, vecmāmiņas — HELĒNAS ZALĀNES uz mūžu atvadoties.

Padomju saimniecības «Rudzāti» administrācija un arodkomiteja

---

Par mīļu sirdi, čaklām rokām
Tev vieglas smiltis, māmulīt.
(J. Osmanis)

Izsakām līdzjūtību piederīgajiem, ANNELI KASICKU smiltājā izvadot.

2. ražošanas iecirkņa kolektīvs

Paliec, māt, smaidā,
Paliec glāstā,
Paliec jaukajā bērnības stāstā.
(O. Lisovska)

Skumju brīdī esam kopā ar piederīgajiem, ANNELI KASICKU smiltājā izvadot.

K. Marksa kolhoza valde un arodkomiteja

„ĻEŅINA KAROGS"
Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodā

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.
TĀLRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 21996, atbildīgais sekretārs — 22154, agrorūpnieciskā kompleksa, jaunatnes dzīves un sporta nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iespiests Latvijas PSR izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpilī, Valkas ielā 1. 1. nos, iespiedloksne. Ofsetiespiedums.
Metiens 14 205 eks., (latv. val. 10 082 eks., krievu val. 4 123 eks.).
Indekss 68169.
Pas. 1839.